

INDRUKKEN

VAN DEN HOOFDREDACTEUR

DE WART-BURG

WART-BURG WIL ZEGGEN WACHT-BURG. Voor Luther was het onvrijwillige verblijf in den Wart-burg een goede school. Hij leerde er „wachten.” Gods werk ging voort, terwijl Luther gevangen zat, want het is het werk van Hem, die van de Gemeente gezegd heeft: „Ik zal bouwen” en „De poorten der hel zullen haar niet overweldigen.”

De belemmeringen in ons leven, de vele teleurstellingen, zij hebben het heerlijk doel, ons „wachten” te leeren, „wachten op God.” Er is voor ons een groot werk volbracht. Maar ook in ons moet in het verborgen een groot werk des Heeren worden volbracht.

Laat ons dan leeren, om stil te zijn en te wachten, opdat Gods genade zich in ons verheerlijke!

In een der liederen van den opgang zegt David zoo schoon (Ps. 131 nieuwe vertaling): „Mijn hart is niet verheven, en mijne oogen zijn niet hoog, ook heb ik niet gewandeld in dingen mij te groot en te wonderlijk. Heb ik mijne ziel niet onderworpen en tot stilzwijgen gebracht? Gelijk een gespeend kind bij zijne moeder, gelijk een gespeend kind is mijne ziel in mij.”

MADELEINE SLADE

TWINTIG IJAAR GELEDEN — ZOO SCHRIJFT Kolonel Etherton — kende ik Miss Slade als een knap meisje met mooie oogen, donker haar, en gekleed in de meest chique kleeding. Zij is de dochter van Admiraal Sir Edmund Slade, en haar moeder was een van de bekendste toonaangeefsters van de Engelsche groote wereld.

Toen zij veertig jaar was, bleek het leven van de vrouw uit de eerste Europeesche kringen in Britsch-Indië haar niet te bevredigen. Zij wijdde zich daarop aan het welzijn der Indiërs, en leefde geheel als een Indische. Zoo werd ze met hun leven vertrouwd, en maakte hun idealen tot de hare. In dezen tijd raakte zij bekend met den Mahatma Ghandi, voor wien zij haar hart uitstortte en bij wien zij rust zocht. Wat bij dit eerste onderhoud gebeurd is, weet niemand, maar een feit is, dat de bekoorlijke jonge dame, die toch een leven van aristocratisch comfort en luxe gewend was, een nederige volgeling van den Mahatma werd. Zij gebruikt niets dan melk, vruchten en inheemsch brood. Zij gaat gekleed in een eenvoudige witte stof. Sedert zes jaren heeft zij nu Ghandi gevolgd; zij verzorgt zijn sobere maaltijden, houdt zijn briefwisseling bij, let nauwkeurig op hetgeen hij lichamenlijk

behoeft, is in elk opzicht zijn toegewijde dienaar. Evenals de Mahatma spint zij elken dag. Ook op het schip, meereizende met Ghandi, liet zij dit werk niet na. En voorts vereert zij Ghandi op het hoogst: draagt zijn sandalen en zijn witte gewaden, legt eerbiedig het kussen neer, waarop hij straks neerknielt.

Toewijding, liefhebbend en opofferend dienen is karaktertrek der vrouw. Hoe vele vrouwen hebben dit getoond in het leven van den Heere Jezus

Miss Slade met haar spintuig.

54

Christus! Hoe vele vrouwen zijn er nog, die alles voor Hem overhebben! Moeten we dan niet een ernstig gebed openzen tot God voor Madeleine Slade, dat zij, in plaats van zich ziekelijk onderdanig te buigen als een slavin voor Ghandi, dien zij een practisch mysticus noemt, en die een godsdienstig symbool voor haar is, den Verlosser der wereld leert vinden, den éénigen Heiland, om aan Zijn voeten uit te rusten, te aanbidden en onderwezen te worden?

WOORDEN VAN LUTHER

Gij dwaas, hoor en laat u zeggen: Ik verzoek u, mijn naam niet te noemen en niet Luthersch, maar Christen te willen heeten. Wat is Luther? De leer is toch niet de mijne. Ik ben ook voor niemand gekruisigd. Paulus wilde niet verdragen, dat de Christenen zich naar hem of naar Petrus zouden noemen. Hoe zou ik er dan toe komen, dat men de kinderen Gods met mijn heilloozen naam zou aanduiden? Niet aldus, geliefde vrienden, laat ons de partijnamen uitwisschen en ons naar Christus noemen, Wiens leer wij hebben.

Ouders, die hun kinderen al te zeer liefhebben, en hun in alles den zin geven, doen niets anders, dan hen haten. Zij voeden een booswicht op, dien zij eenmaal naar de galg moeten begeleiden en die zijn eigen ouders den neus afbijt. De ouders zijn veelal schuld aan het verderf hunner kinderen. Zij tasten doorgaans in deze twee punten mis: Zij vertroetelen en verwennen hun kinderen al te zeer, of zij zijn al te gestreng, waardoor zij hen verbitteren. Men moet zoowel in het een als in het ander maat houden.

DE OPGAANDE LIJN

5)

DOOR J. SMELIK

We hebben er met Vader over gepraat: hij wil volstrekt niet hebben, dat we den trouwdag en zoo uitstellen. We moeten in elk geval doorgaan, heeft hij gezegd. „Mocht ik beter worden, dan kan ik 't wel niet bijwonen, maar dan kom ik, als God wil, bij jullie aansterken. En als de Heere 't anders beslist..... wel, dan zal ik van een heerlijker bruiloftsfeest mogen genieten dan hier op aarde.....”

Vader leek ons vanavond iets beter dan vanmiddag; hij was ook opgewekter.

Morgen zal de operatie plaats vinden, morgenochtend om elf uur.

We verlangen er naar, dat het gebeurd is, en toch huiveren we er voor terug.

De trouwbrieven zijn gekomen, wij hebben 't druk met adressen schrijven.

Voor ons is het echter een welkome afleiding. De uren van dezen gewichtigen morgen kruipen voorbij, we waren ook zoo vroeg. Geen van beiden hebben we veel geslapen.

Nu is het kwart voor elf, aanstonds gaat Vader, naar de operatiekamer. Ik zie, dat ook Tine als tersluiks op de klok kijkt en bleek wordt. Ze houdt op met schrijven en kijkt mij aan: een floers van tranen ligt weer over haar oogen. Ach, 't is ook zoo'n moeilijke gedachte: dat een van haar geliefden, met wie zij door banden van vleesch en bloed verbonden is, nu aan het operatiemes is overgeleverd. Er hangt zooveel van dit uur af.

Nadat ik haar wat getroost heb, en ook tante de kamer binnengekomen is, die zoo echt-eenvoudig en toch warm vertrouwend wat zeggen kan, bidden we met elkander.

We zijn nu rustiger geworden; weer openbaart zich de kracht van het gebed: wat is het heerlijk, alles in Gods hand te leggen.

Dan gaan we een eindje om, want schrijven kunnen